

Naslov originala:

Victoria Schwab

THIS SAVAGE SONG

THIS SAVAGE SONG © 2016 by Victoria Schwab

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2017

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Srđan Ladičorbić

LEKTURA I KOREKTURA:

Milica Rakić

DIZAJN KORICA:

Siniša Subotić

PRELOM:

Publik praktikum

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

VIKTORIJA ŠVAB

SMRTONOSNA
Pesma

ČUDVIŠTA ISTINOGRADA

Za čudne, lude i čudovišne

*Mnogi ljudi su poput čudovišta,
a mnoga čudovišta znaju kako da izigravaju ljude.*
– V. A. Vejľ

UVOD

KEJT

One noći kada je odlučila da spali školsku kapelu, Kejt Harker nije bila ni besna ni pijana. Bila je očajna.

Zapravo, spaljivanje crkve bio je poslednji, očajnički pokušaj. Već je polomila nos jednoj devojci, pušila cigarete u spavaonici đачkog doma, varala na prvom ispitu i vređala tri časne sestre. Ipak, bez obzira na to šta je radila, Akademija Svete Agnije stalno joj je *oprastala*. Upravo je to bila poteškoća s katoličkim školama. Videle su je kao nekoga koga treba spasti.

Međutim, Kejt nije želela da bude spasena. Jednostavno je morala da napusti školu.

Bila je gotovo ponoć kada su joj cipele dodirnule travu ispod prozora spavaonice. Ljudi to vreme često nazivaju veštičjim časom, mračnim dobom noći, kada nespokojni duhovi posežu za slobodom. Nespokojni duhovi, ali i učenice zaglavljene u internatima predaleko od kuće.

Kejt je krenula uglačanom popločanom stazom koja vodi od đачkog doma do Kapele Krsta. U torbi, okačenoj o njeno rame, flaše su zveckale poput mamuza u ritmu s koracima. Sve su stale u torbu, izuzev jedne. Tu flašu, s odličnim vinom, iz privatnog skladišta sestre Merili nosila je u ruci.

Zvona su zazvonila da otkućaju čas, a ta tiha zvonjava dopirala je iz veće Kapele Svetaca koja se nalazila na drugom kraju dvorišta Akademije. Tamo je uvek bilo nekoga – upravnica škole, majka Alis, spavala je u sobi smeštenoj tik uz kapelu. Čak i da je želela da spali baš tu građevinu, Kejt nije bila toliko glupa da zlonamernoj paljevini doda i ubistvo. Ne kada je cena nasilja previsoka.

Vrata manje kapele bila su zaključana noću, ali Kejt je ranije tog dana ukrala ključ, dok se dosađivala na predavanju sestre Merili o pronalaženju duhovnosti. Otključala je kapelu, kročila unutra i spustila torbu pored vrata. Kapela je bila mračnija nego ikad, a stakla obojena u plavo, na mesečini su delovala crno. Desetak redova klupa delilo je od oltara i, na trenutak se osetila loše što će zapaliti neobično i dopadljivo mestašće. Ipak, to nije bila jedina školska kapela – pa čak ni najlepša – a časne sestre u Akademiji Svete Agnije svakako su najviše propovedale o važnosti žrtvovanja.

Kejt je već spalila za sobom mostove u dve internatske škole (metaforički govoreći) u svojoj prvoj godini izgnanstva, pa u još jednoj školi u drugoj godini, nadajući se da će to biti dovoljno. Međutim, njen otac, bio je nepokolebljiv (morala je to od nekog da nasledi) i neprestano je pronalazio nove mogućnosti. U popravnoj školi – svojoj četvrtoj – zadržala se bezmalo godinu dana pre nego što su je i odatle izbacili. U petoj školi, muškoj akademiji, spremnoj da napravi izuzetak u zamenu za izdašnu nadoknadu, zadržala se samo nekoliko meseci. Međutim, njen otac je verovatno već imao broj ovog paklenog ženskog manastira s internatom na mobilnom telefonu, kao i unapred obezbeđeno mesto za nju, pošto je odmah poslata tamo, bez vraćanja u Istinograd.

Promenila je šest škola za pet godina.

Ipak, tu je bio kraj. Morao je da bude.

Kejt je čučnula na drveni pod, otvorila torbu i zaokupila se poslom.

Pošto je noć bila pretiha nakon zvonjave, a kapela zloslutno mirna, Kejt je zapevušila crkvenu pesmu dok je vadila stvari iz torbe: flašu jabukovače i gotovo punu flašu votke – obe krišom uzete iz kutije zaplenjene robe; zatim flašu domaćeg crnog vina, flašu decenijama starog viskija iz ormara majke Alis i flašu odličnog vina sestre Merili. Poređala ih je sve na poslednjoj klupi, a onda prišla odeljku s molitvenim svećama. Pored tri reda plitkih staklenih činija stajala je posuda sa starinskim šibicama dugačkih drvaca.

I dalje pevušeći, Kejt se vratila do poređanih flaša na klupi, odvrnula i otčepila njihove zatvarače. Polila je klupe alkoholom, red za redom, nastojeći da ga što bolje iskoristi. Sačuvala je viski majke

Alis za drveni podijum u prednjem delu kapele. Na vrhu podijuma nalazila se otvorena Biblija. Načas je obuzelo praznoverje, pa je pošte-dela knjigu, prišavši otvorenim vratima i bacivši je na travu. Kada se vratila u središte kapele, vlažnjikavi, slatkasti miris alkohola napao joj je čula. Zakašljala se i ispljunula gorak ukus iz usta.

Na drugom kraju kapele, iznad oltara, visio je ogroman krst. Kada je podigla šibicu, uprkos zamračenom okruženju, osetila je na sebi pogled statue.

Oprosti mi, Oče, grešila sam, pomisli, kresnuvši šibicu o okvir vrata.

„Nije ništa lično”, dodade naglas, kada je šibica naglo bljesnula. Nekoliko trenutaka, gledala je šibicu kako gori dok se plamen polako približavao njenim prstima. A onda, samo tren pre nego što bi joj dosegao do prstiju, Kejt je bacila šibicu na najbližu klupu. Vatra je odmah planula i proširila se uz glasno šištanje; isprva je gutala samo alkohol, ali se ubrzo prenela i na drvo. Nakon nekoliko trenutaka, plamen je zahvatio sve klupe, zatim pod i na kraju oltar. Vatra se neprestano razbuktavala i rasla, od plamička veličine njenog nokta do ogromne buktinje kao zasebne pojave. Kejt je stajala i opčinjeno posmatrala kako plamenovi poigravaju, uspinju se i gutaju centimetar za centimetrom, sve dok je, naposletku, vrelina i dim nisu isterali na svež noćni vazduh.

Dok je kapela gorela, Kejt je začula unutrašnji glas – blag, ispunjen hitnošću, nagonski – Beži.

Oduprela se tom nagonu i klonulo sela na klupu na bezbednoj udaljenosti od vatre. Polako je pomerala cipele tamo-amo kroz prolećnu travu.

Da je začkiljila, videla bi na obzorju svetlost najbližeg pograničnog grada: De Mojna. Starinsko ime, ostatak iz vremena pre obnove. Bilo je šest takvih gradova, raštrkanih po obodu Istinitosti – ali nijedan nije imao više od milion stanovnika. Njihovi građani nisu smeli da ih napuštaju, dok su sami gradovi bili zatvorenog tipa i nijedan nije mogao da se meri s prestonicom. To je i bila zamisao. Niko nije želeo da privuče čudovišta, niti Kaluma Harkera.

Kejt je izvadila upaljač – prelepu srebrnu stvarčicu koju joj je majka Alis oduzela maltene odmah pošto je stigla u Akademiju – i počela da ga okreće u rukama ne bi li ih tako smirila. Kada to nije uspelo, iz džepa na košulji izvadila je cigaretu – još jedan plen iz

kutije zaplenjene robe – i pripalila je, posmatrajući kako plavičasti plamičak poigrava pred ogromnom narandžastom buktinjom.

Povukla je dim i zažmurila.

Gde si, Kejt?, zapita se.

Bila je to igra koju je ponekad igrala, još otkad je saznala za teoriju o beskonačnim paralelnim stvarnostima. Zamisao da put neke osobe kroz život nije prava linija, nego je poput drveta, gde svaka odluka dovodi do račvanja na različite grane, što za posledicu ima da ista osoba može biti potpuno različita. Sviđala joj se zamisao da postoje stotine različitih Kejt koje žive stotine različitih života.

Možda u jednom od tih života nema čudovišta.

Možda je njena porodica i dalje čitava.

Možda njena majka i ona nikada nisu napustile kuću.

Možda se nikada nisu vratile.

Možda, možda, možda – a ako zaista postoje stotine života, stotine Kejt, onda je ona samo jedna od njih i to upravo onakva kakva bi trebalo da bude. Na kraju krajeva, lakše je uradila ono što je morala s verovanjem da je negde drugde, druga verzija nje napravila drugačiji izbor i živela boljim – ili barem jednostavnijim – životom. Možda ih je ona čak i pošteđivala koječega, omogućavajući drugoj Kejt da ostane zdravorazumna i bezbedna.

Gde si? pitala se.

Ležim u polju i zurim u zvezde.

Noć je topla, a vazduh čist.

Trava je sveža pod mojim leđima.

Nema čudovišta u tmini.

Veoma lepo, pomisli Kejt, posmatrajući kapelu koja se urušila i poslala uvis talas žeravica.

U daljini se začulo zavijanje sirena, a ona se ispravila na klupi.

Krećemo.

Nakon nekoliko minuta, gomila devojčica pohrlila je napolje iz spavaonica, a majka Alis se pojavila u ogrtaču, bledega lica, koje je svetlost zapaljenih ostataka crkve obojila rumenom. Kejt je imala zadovoljstvo da čuje uglednu, vremešnu časnu sestru kako izgovara niz nepristojnih reči pre nego što su se vatrogasna kola parkirala u blizini, a njihove sirene zaglušile sve ostale zvuke.

Čak i katoličke škole imaju svoje granice.

Sat vremena kasnije, Kejt je sedela na zadnjem sedištu policijskog auta – zahvaljujući ljubaznosti De Mojna – držeći ruke lisicama vezane u krilu. Vozilo je jezdilo kroz noć, mračnim prostranim područjem koje je obrazovalo severoistočni ugao Istinitosti, udaljavajući se od bezbednosti pogranične oblasti i grabeći ka prestonici.

Kejt se pomerila na sedištu kako bi se udobnije smestila. Istinitost se, s jednog kraja na drugi, mogla preći automobilom za tri dana. Zaključila je da su od prestonice udaljeni puna četiri sata vožnje, a jedan sat od ivice Pustoši – ali nije bilo nikakvih izgleda da ovaj mesni policajac krene ovakvim vozilom kroz takvo područje. Automobil nije bio dovoljno oklopljen, samo gvozdeni oklop i PUV – pojačane ultraljubičaste zrake, čiji su oštri snopovi cepali tminu.

Zglobovi na prstima policajca beleli su se na volanu.

Ona je pomislila da mu kaže da ne brine, ne još – bili su dovoljno daleko. Rubni delovi Istinitosti još uvek su bili koliko-toliko bezbedni, pošto nijedno čudovište koje je nekako upalo u prestonicu nije želelo da prelazi Pustoš da bi stiglo do njih. Naročito, kada su i dalje mogla da pojedju ljude bliže Istino gradu. Međutim, on je tada ošinuo pogledom, pa je Kejt odlučila da ga pusti da i dalje strepi.

Okrenula je glavu, prislonila zdravo uvo na kožno sedište i zagledala se u pomračinu.

Put pred njima delovao je prazno, a noć je bila gusta. Proučavala je svoj odraz na prozorskom staklu. Bilo je čudno, pošto su se samo istaknuti delovi lica pojavili na zamračenom staklu – svetla kosa, oštra vilica, tamne oči – ali ne i ožiljak nalik osušenoj suzi u uglu oka, niti drugi ožiljak koji joj je pratio ivicu kose od slepoočnice do vilice.

Kapela krsta u manastiru Svete Agnije dosad se verovatno pretvorila u ugljenisanu ljušturu.

Kada su videle kapelu u plamenu, mnogobrojne devojčice u pidžamama prekrstile su se (Nikol Tik, kojoj je Kejt nedavno polomila nos, samozadovoljno se smešila s mišlju da će Kejt dobiti ono što je zaslužila, kao da ona nije i sama želela da bude uhvaćena), a majka Alis, izgovorila je molitvu za svoju dušu dok su je uz pratnju izvodili iz dvorišta manastira.

Zbogom zauvek, Sveta Agnijo.

Policijac je rekao nešto, ali su se te reči naglo stišale i pretvorile u nerazgovetne, prigušene zvuke pre nego što su doprle do nje.

„Molim?“ upita Kejt glumeći nezainteresovanost dok je okretala glavu.

„Ubrzo ćemo stići na odredište“, promrmlja policajac, očigledno i dalje ogorčen što ga je neko naterao da je vozi tako daleko umesto da ju je ostavio da prenoći u ćeliji.

Prošli su pored znaka – trista sedamdeset pet kilometara do Isti-nograda. Približavali su se Pustoši, tampon području koje se protezalo između prestonice i ostatka Istinitosti. Jarak sa svojim čudovištima, pomisli Kejt. Nije bilo jasne granice, ali se mogla osetiti promena terena. Zemljište, koje je nalikovalo obali, odavalo je utisak da se spušta, iako je ostalo ravno. Poslednje gradiće, potisnula su i zamenila ogoljena polja, a okruženje više nije bilo mirno i tiho, nego prazno u svakom smislu.

Još nekoliko mučno tihih kilometara – policajac je odbio da uključi radio – a onda je sporedni put razbila jednoličnost glavnog puta. Policijski auto je skrenuo na sporedni put, a točkovi su skliznuli s tarmaka na šljunak pre nego što su se uz čegrtanje zaustavili.

Kada je policajac uključio rotirajuća svetla s pojačanim ultraljubičastim zracima koja su bacala snopove svetlosti oko automobila, Kejt je u iščekivanju osetila slabašno treperenje u grudima. Nisu bili sami. Crno terensko vozilo stajalo je uz ivicu uzanog puta, a jedini znaci da nije napušteno, bili su njegovi pojačani ultraljubičasti zraci s donje strane šasijske, crvena stop svetla i prigušena tutnjava motora. Svetlost s policijskog auta odbijala se o zatamnjene prozore crnog vozila i obasjavala metalni oklop sposoban da propusti sto hiljada volti kroz sve što mu se previše približi. E, to je bilo vozilo podesno za prelazak preko Pustoši i suočavanje sa svime što vreba na tom području.

Kejt se samozadovoljno osmehnula, ne pokazujući zube, isto kao i Nikol ispred crkve. Bio je to neveseo osmeh, ali pobedonosan. Policajac je izašao iz automobila, otvorio vrata s njene strane i, uhvativši je za lakat, izvukao je sa zadnjeg sedišta. Otključavao je lisice mrmljajući sebi u bradu o političkim vezama i povlasticama, dok je Kejt trljala zglobove.

„Mogu li da idem?” upita ona.

On je prekrstio ruke. Kejt je to protumačila kao odobrenje i krenula ka crnom vozilu, ali onda se okrenula i ispružila ruku s otvorenim dlanom. „Imate nešto moje”, reče.

Policijac nije pomerio ni prst.

Kejt je suzila oči, a zatim pucnula prstima. Muškarac je bacio pogled na automobil nalik tenku iza nje, pa izvadio srebrni upaljač iz džepa.

Ona je obavila prstima glatki metal i okrenula se, ali zdravim uvetom je razabrala progundanu reč kučka. Nije se ni osvrnula. Popela se u terensko vozilo, utonula u kožno sedište i počela da sluša zvuk policijskih kola koja su se udaljavala. Njen vozač je razgovarao telefonom. Pogledi su im se susreli u retrovizoru.

„Da, sa mnom je. Da, dobro. Evo.” Vozač joj je pružio mobilni telefon kroz pregradu. Kejt ga je uzela i prinela levom uvu, a puls joj se ubrzao.

„Ketrin. Olivija. Harker.”

Glas na drugom kraju linije bio je poput potmule grmljavine ili tutnjave zemlje. Nije bio gromak, ali njegova snaga izazivala je poštovanje, pa čak i izvestan strah. Kejt je već godinama slušala taj glas, ali su je od njega i dalje podilazili žmarci.

„Zdravo, oče”, rekla je, nastojeći da joj glas bude staložen.

„Jesi li ponosna na sebe, Ketrin?”

Zagledala se u nokte. „Prilično.”

„Sveta Agnija je već šesta.”

„Hmm?” promrmlja ona, glumeći odsutnost.

„Šest škola. Za pet godina.”

„Pa, časne sestre su rekle da mogu da postignem sve što naumim, ili su to rekli nastavnici u jednoj od prethodnih škola. Ko će sve da popamti...”

„Dosta.” Ta reč, bila je poput udarca pesnicom u grudi. „Ne možeš tako da nastaviš.”

„Znam”, reče ona, boreći se da bude prava Kejt, koja je želela i zasluživala da bude u njegovoj blizini; a ne devojčica koja leži u polju ili plače u automobilu neposredno pre sudara. Želela je da bude Kejt koja se ne plaši ničega i nikoga, pa čak ni njega. Nije mogla da se

samozadovoljno osmehne, ali je zamislila taj osmeh i zadržala sliku u glavi. „Znam”, ponovila je. „A pretpostavljam da je ovakve ispade sve teže zataškati. I da to sve više košta.”

„Zašto onda...”

„Znaš zašto, tata”, rekla je, prekinuvši ga. „Znaš šta želim.” Zadržala je kako je uzdahnuo na drugom kraju linije. Naslonila je glavu na kožno sedište. Krov terenskog vozila bio je otvoren, pa je videla zvezde razasute po mračnom nebu.

„Želim da se vratim kući.”